

Lebo vieme, že zákon je duchovný, ale ja som telesný, predaný pod hriech...

Ale ak činím to, čoho nechcem, nerobím toho už viacej ja, ale to robí hriech, ktorý prebýva vo mne.

Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?!

Rímskym 7:14-25

(Prosím čitateľa, aby si prečítal celú pasáž.)

Úvod

Každý pozorný čitateľ Písma určite pri rozjímaní nad touto pasážou Božieho slova spoznal, že ide o náročný text, ťažký na výklad, ktorý zjavuje mimoriadne dôležité posolstvo o tom, aký vážny problém má človek, ktorý je telesný a chodí podľa tela. Vníname však aj to, že sa to nejako predsa len bude týkať aj nás po uverení v evanjelium, že to bude súvisieť s tým, ako budeme žiť svoj život po obrátení a aký zápas budeme bojovať. Myslím si, že prvá otázka, ktorá nám pri čítaní tohto textu napadne, je tá, či je tu opísaný stav neznovuzrodeného človeka, ktorý je telesný, chodí podľa tela a je mŕtvy vo svojich hriechoch a prestúpeniach, alebo je tu opísaný stav znovuzrodeného človeka. Alebo zodpovedá tento opis stavu človeka, ktorý síce je znovuzrodený (duchovný človek), ale žije telesne (je telesný duchovný človek – pozri článok „Telesný a duchovný človek“, Solas číslo 45, zima 2019, str. 21-28). Alebo je tu opísaný človek, ktorý už vníma svoju hriešnosť, túži po spáse, ale ešte nie je znovuzrodený, ešte nie je vyslobodený zo svojho hriešneho stavu? Sú to správne otázky. Pokúsme sa nájsť odpovede na ne priamo v texte tejto pasáže.

Ide o opis neznovuzrodeného človeka?

Najprirodzenejšou by sa mohla javiť odpoveď, že ide o neznovuzrodeného človeka, telesného človeka (starého človeka), ktorý je ešte mŕtvy vo svojich hriechoch a prestúpeniach. Viedol by nás k tomu verš 7:14 („ale ja som telesný, predaný pod hriech“). Pádom Adama do hriechu boli všetci ľudia predaní pod hriech a stali sa „telesným človekom“. Ďalej by tento postoj podporovali aj opisy, ktoré tohto človeka opisujú ako otroka (zajatca) hriechu: je „zajatý v otroctve zákonu hriechu“ (7:23), teda je nevyslobodený, „prebýva v ňom hriech“ (7:17 a 7:20), „telom slúži zákonu hriechu“ (7:25).

Tento výkladový postoj sa však komplikuje opismi, že tento človek túži konať podľa Božieho zákona a činiť dobro a naopak nenávidí, keď koná hriešne, a nechce konať hriešne (verše 15,

18-19, 21, 23, 25). Mohli by sme to vysvetliť (zharmonizovať) tak, že ide síce o neznovuzrodeného človeka, avšak o takého, ktorý už spoznal svoju hriešnosť a túži žiť a konať v súlade s Božím zákonom, aby bol svätý a činil dobro a spravodlivosť, avšak zatiaľ je ešte nevyslobodený, nespasený.

Takýto výkladový postoj však naráža na ešte vážnejšie komplikácie. *Po prvé:* O nespasenom (neospravedlnenom a neznovuzrodenom) človeku nikdy nemôže platiť, že: „A tak teraz už nerobím toho ja, ale hriech, ktorý prebýva vo mne“ (7:17). Žiaden nespasený neospravedlnený človek nie je zbavený viny za svoj hriech. Nemôže sa od hriechu odosobniť, sám sa od hriechu oddeliť.

Po druhé: Ku kolízii (rozporu) dochádza aj s veršom 22, pretože neznovuzrodený (starý) človek nemá „vnútorného človeka“, ak vnútorného človeka chápeme (a na tomto mieste aj vykladáme) ako duchovne—oživenú (vzkriesenú) zložku nového (znovuzrodeného) človeka. Mohli by sme pripustiť aj taký výklad, že „vnútorný človek“ je tá nemateriálna zložka stvoreného človeka (aj starého človeka), v ktorej je „dielo zákona zapísané na srdci človeka“ (Rímskym 2:15). Ponechajme túto vec zatiaľ otvorenú.

Po tretie: Vidí sa mi ťažké prijať myšlienku, že by sa verš 25 mohol aplikovať na nespaseného neznovuzrodeného, i keď čiastočne ako keby prebudeného (obživeného) človeka. Nespasenému človeku je cudzie ďakovať Bohu skrze Ježiša Krista. Nespasenému človeku je

cudzí nazývať Ježiša Krista svojím Pánom. O nespasenom je ťažko povedať, že na jednej strane slúži Bohu (mysľou) a na druhej strane slúži zákonu hriechu (telom). Toto by celkom nesesedelo s tým, čo List Rímskym vyučuje v predchádzajúcich šiestich kapitolách. Navyše, aby mohlo platiť, že tento človek slúži myslou Bohu, jeho myseľ by už nemohla byť telesná (nemohol by viac mať „myseľ tela“), musela by byť duchovná, ako o tom učí Rímskym 8. kapitola (verše 6-7): „Lebo myseľ tela je smrť, ale myseľ Ducha je život a pokoj, pretože myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriaďuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaďiť.“ Rovnaký rozpor – rozpor medzi telom (údmi) a myslou – je opísaný aj vo verši Rímskym 7:23. Telesný nespasený človek však neprežíva takýto zápas medzi myslou a telom, pretože aj jeho myseľ je telesná a neslúži Bohu, ale hriechu. Pre tieto vyššie opísané dôvody opis stavu človeka v Rímskym 7. kapitole nezodpovedá úplne opisu stavu znovuzrodeného nevykúpeného telesného človeka.

Ide o opis znovuzrodeného človeka?

Tri dôvody by nás mohli viesť smerom, že ide o opis znovuzrodeného človeka – možno zatiaľ príliš telesného, nedospelého v Kristovi. *Prvým dôvodom* by bola skutočnosť, že človek je tu opísaný ako ten, ktorý už „akoby nie je zodpovedný za svoj hriech“, aj keď hriech ešte pácha: „A tak teraz už nerobím toho ja, ale hriech, ktorý prebýva vo mne.“ Aj keď vieme, že spasení sú ospravedlnení z viery a nebudú odsúdení za svoje hriechy, vieme aj to, že aj Božie dieťa je zodpovedné za svoj hriech, a ak zhreší, nemôže hriech prehliadať, ako keby sa nestal, ale naopak, už má Príhovorcú a zo svojho hriechu učiní pokánie (1. Jánov 1:8-10). Božie dieťa sa teda nestavia k vykonanému hriechu spôsobom, že „nevadí, lebo to už nie som ja, kto zhrešil, ale hriech, ktorý prebýva vo mne“. Takto ten verš rozhodne nemôžeme chápať ani vykladať. Ale mohli by sme ho chápať tak, že ak tu ide o „nového človeka“ (znovuzrodeného), tak tento verš jednoducho vyjadruje skutočnosť, že páchanie hriechu pochádzajúce z prebývajúcej (v jeho údoch) telesnosti je jednoducho nekompatibilné, nezlučiteľné s jeho novou identitou (pozri článok *Prirodzenosť, identita...* na str. 11). Nejde o to, že by sa zbavoval zodpovednosti, len chce vyjadriť, že zdrojom tohto konania nie je jeho nová identita, ale naopak, zdrojom tohto konania je telesnosť prebývajúcá v jeho údoch (v nevykúpenom tele). Tento argument by silne poukazoval na to, že ide o opis nového človeka.

Druhým dôvodom by bola existencia vnútorného človeka, čo by nás mohlo viesť uvažovať smerom, že je to opis znovuzrodeného človeka, ako sme to spomenuli už vyššie. Vnútorný človek je nemateriálna zložka duchovne znovuzrodeného človeka. K takémuto chápaniu nás vedú novozmluvné zmienky o vnútornom človeku (2. Korinským 4:16; Efezským 3:16).

Tretím dôvodom by bol verš 25, ktorý ďaleko lepšie zodpovedá opisu znovuzrodeného človeka.

To, čo však hovorí silne proti tomu, že ide o opis znovuzrodeného človeka, je úplná absencia Svätého Ducha v tomto opise. V tejto pasáži je opísaný človek, ktorý ako keby nemal Božieho Ducha (Kristovho Ducha).

Ide o opis procesu znovuzrodenia človeka?

Mohli by sme skúsiť aj prístup, že na začiatku tejto pasáže nachádzame opis neznovuzrodeného človeka (človek je predaný pod hriech – verš 14), ktorý postupne prechádza k opisu nového (znovuzrodeného) človeka. Problém je, že by sme nevedeli nájsť moment alebo

miesto v týchto veršoch, kedy už ide o znovuzrodeného človeka a kedy ešte nie. Nikde v tejto pasáži nefiguruje Svätý Duch a bez jeho prítomnosti v opise sa nedá hovoriť o znovuzrození človeka. Svätý Duch „prichádza na scénu“, vstupuje do tohto opisu až na začiatku ôsmej kapitoly.

Aké je možné rozriešenie týchto protirečení?

Podľa mňa pasáž textu Rímskym 7:14-25 si primárne nekladie za cieľ opísať stav neznovuzrodeného človeka, ale ani stav znovuzrodeného človeka. Mám za to, že jej účelom je opísať protivenstvo (antagonizmus) medzi tým, čo Boh požaduje od života človeka (na jednej strane), a hriešnosťou, telesnosťou (hriešnou prirodzenosťou), ktorá človeku bráni takýto život žiť (na druhej strane). Tento opis sa týka ako neznovuzrodeného, tak aj znovuzrodeného človeka, avšak každého z nich iným spôsobom. Následne až ôsma kapitola prináša rozriešenie tohto opísaného protivenstva a toho, ako s ním zápasiť.

Problém telesnosti (problém „prebývajúceho hriechu“ – verše 7:17 a 20) sa týka ako neznovuzrodeného (starého) človeka, tak aj znovuzrodeného (nového) človeka v etape jeho života medzi znovuzrozením a vykúpením tela (pozri článok Prirodzenosť, identita... na str. 11). Na túto pasáž sa v ďalšom pozrieme z tohto výkladového uhla pohľadu.

Vztiahnutie (aplikácia) pasáže na nespaseného človeka

Najväčším problémom človeka od pádu Adama do hriechu je to, že človek bol predaný pod hriech (7:14). Z toho vyplýva, že človek má hriešnu prirodzenosť, je telesný, jeho stav sa dá najlepšie opísať ako „mŕtvy vo svojich hriechoch a previneniach a v neobrezanosti svojho tela“. Takéhoto človeka Písmo opisuje aj ako „starý človek“ a „telesný človek“. Dôsledkom predania pod hriech je to, že človek je otrokom hriechu. Aj keď by ho (neotupené) svedomie viedlo k tomu, aby si ctil Boží zákon, aby konal dobro a spravodlivosť, aby nehrešil, ale žil v posvätení, nedokáže to. Nedokáže to preto, lebo súčasťou jeho bytia ako telesného človeka je to, že v ňom „prebýva hriech“ (7:17 a 7:20; tu, v týchto veršoch, pod hriechom rozumej: telesnosť, čiže hriešnu telesnú prirodzenosť). Hriech ho zotročuje dokonca tak, že aj jeho myseľ je telesná, má „myseľ tela“ (Rímskym 8:6-7). Hriech je pre starého človeka prirodzený, pretože je hriechom porušený, má hriešnu (telesnú) prirodzenosť. Je v tele a chodí podľa tela (Rímskym 8. kapitola). Prebýva v ňom zlo (7:18).

Hriešnosť, telesnosť a zlo sú neoddeliteľnou súčasťou bytia starého človeka. Tento človek je pod „zákonom hriechu a smrti“ (7:23), čo znamená, že sám sa nedokáže z moci hriechu vymaniť, oslobodiť, nedokáže nehrešiť. To nás učí text tejto pasáže. A upresňuje to, že táto telesnosť je (od pádu Adama do hriechu) nerozlučne prepojená so zemským smrteľným (fyzickým) telom človeka (7:23), ktoré je opísané aj ako „duševné (zmyselné) telo“ (1. Korinským 15:44). Takýto človek je biedny, lebo aj keby chcel konať dobro, koná zlo. Aj keby chcel Boha poslúchať, koná opak. Aj keby chcel nehrešiť, hreší. Tá bieda je obrovská. Jediné riešenie na tento problém je spása v Ježišu Kristovi – nové narodenie a vyslobodenie z takéhoto stavu skrze dar Svätého Ducha na trvalé prebývanie: „A tak teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo zákon Ducha života v Kristu Ježišovi ma oslobodil od zákona hriechu a smrti“ (Rímskym 8:1-2 a 9).

Vztiahnutie (aplikácia) pasáže na znovuzrodeného človeka

Z Listu Rímskym rozumieme, že súčasťou spásy je aj to, že sme zomreli spolu s Kristom a vstali spolu s Kristom do novoty života (boli oživení, boli duchovne vzkriesení – znova zrodení). Dôsledkom toho, že sme zomreli spolu s Kristom, je aj to, že sme zomreli hriechu. To je kľúčová skutočnosť a dôležitá zložka našej spásy, ktorú opisuje najmä šiesta kapitola listu Rímskym. Dozvedáme sa z nej, že „naš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu“ (Rímskym 6:6). Mohli by sme tak nadobudnúť dojem, že uverením v Ježiša Krista a novým narodením bol náš problém s hriechom aj s telesnosťou či hriešnou prirodzenosťou navždy vyriešený – odstránený. Podobne z veršov 1. Jána 3:6 („Nikto, kto zostáva v ňom, nehreší, a nikto, kto hreší, ho nevidel ani ho nepoznal“) a 1. Jánov 5:18 („Vieme, že nikto, kto sa narodil z Boha, nehreší...“) by sme mohli nadobudnúť dojem, že ako znovuzrodené Božie deti máme otázku hriechu raz a navždy vyriešenú, že už sa nás hriech netýka, lebo bol definitívne odstránený, a že už s ním nemusíme zápasiť. To by však bolo nesprávne chápanie.

To, že starý človek bol ukrižovaný, znamená, že starý človek už nie je našou identitou, už necharakterizuje naše bytie, už nám nevládne, lebo zomrel a bol pochovaný. Našou identitou už je novo-stvorený nový človek a naše bytie charakterizuje chodenie v novote života. To, že starý človek bol ukrižovaný a pochovaný, znamená navyše aj to, že bolo „zmarené telo hriechu“ (Rímskym 6:6). Dôsledkom „zmarenia tela hriechu“ je, že už viac neslúžime hriechu (Rímskym 6:6), nie sme viac otroci hriechu. Hriech už nemá nad nami vládu. Naš život už nebude samý hriech. Nebude mu hriech dominovať, nebude ho hriech charakterizovať. To je význam opisu, že kto je Kristov, už „nehreší“ (1. Jánov 3:6, 5:18).

Nie je to ale mienené tak, že hriech (hriešnosť, telesnosť) bol z našich životov definitívne odstránený. Kým žijeme v nevykúpenom (duševnom, zmyselnom) tele, prebýva v nás „hriech“ (rozumej telesnosť, hriešna prirodzenosť) – Rímskym 7:17, 7:20. Pokým telo nie je vykúpené, musíme bojovať so žiadostami, ktoré v ňom sídlia, ktoré nás vyvlačujú a vábia, a keď počnú, plodia hriech (zhrešenie, spáchanie hriechu). Žiadostiam sa však znovuzrodený človek (spasený, vykúpený z hriechu) môže vzoprieť, zabrániť tomu, aby počali, a tým zamedziť hriechu – keď žiadosť nepočne, k hriechu nedôjde (pozri článok o žiadosti na str. 18 tohto čísla).

V znovuzrozenom človeku sú prítomné dve prirodzenosti, ktoré proti sebe bojujú: nová a stará. Prirodzenosť nového človeka je však dominantná a určujúca. Definuje identitu nového človeka, určuje spôsob jeho života (pozri článok Prirodzenosť, identita... na str. 11 tohto čísla). Prirodzenosť starého človeka je v novom človeku porazená a už nemôže vládnuť a zotročovať ho.

Božie slovo nás upriamuje na túto dôležitú skutočnosť, týkajúcu sa života znovuzrodených Božích detí, veršom: „Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu, lebo to sa jedno druhému protiví; aby ste nerobili toho, čo by ste chceli“ (Galatským 5:17).

Tento verš jednou vetou zhŕňa stav a zápas, ktorý je podrobne opísaný v Rímskym 7:14-25. Výraz „aby ste nerobili toho, čo by ste chceli“ opisuje to, čo je v Rímskym siedmej kapitole opísané ako „Lebo čo robím, neuznávam; lebo nerobím toho, čo chcem, ale činím to, čo nenávidím“ (Rímskym 7:15). Je to opis zápasu dvoch prirodzeností. Zopakujeme, že tento zápas existuje preto, že v nevykúpenom tele Božieho dieťaťa prebýva „hriech“ (rozumej prirodzenosť starého človeka, telesnosť, z ktorej povstávajú zlé žiadosti). Pretože prirodzenosť starého človeka už nedefinuje (neurčuje) identitu človeka, platí: „A tak teraz už nerobím toho ja, ale hriech, ktorý prebýva vo mne“ (7:17), „Ale ak činím to, čoho nechcem, nerobím toho už viacej ja, ale to robí hriech, ktorý prebýva vo mne“ (7:20).

Aj kontext je ten istý: „Ale ak ste vedení Duchom, nie ste pod zákonom“ (Galatským 5:18) a v siedmej kapitole Rímskym je hlavná myšlienka tá, že súčasťou spásy je zomretie zákonu, aby sme viac neboli pod zákonom, ale aby sme boli pripojení ku Kristovi (ako manželka k manželovi – jedno telo). Všetko to vyúsťuje do začiatku ôsmej kapitoly, kde pripojenie ku Kristovi je prepojené s darom Ducha, aby sme boli vedení Duchom.

Vidíme teda, že pasáže Rímskym 7:14-25 (avšak spoločne s ôsmou kapitolou, v ktorej je opis prijatia Ducha) a Galatským 5:17 opisujú rovnaký stav a opisujú rovnaký zápas. Čo presne je to „telo“, ktoré v Galatským 5:17 žiada proti Duchu? Je to fyzické (zemské) ľudské telo? V žiadnom prípade. Ľudské (zemské smrteľné) telo žiada aj veci, ktoré sú dobré, ako uspokojiť hlad či smäd, nájsť si manželku a založiť si rodinu (pozri článok o žiadosti na str. 18 tohto čísla). To „telo“ v Galatským 5:17 znamená telesnosť (hriešnosť, prirodzenosť starého človeka), ktorá je nerozlučne spojená (zviazaná) s ľudským zemským smrteľným ešte nevykúpeným telom. Korešponduje to aj s textom Rímskym 7:14-25, kde sa namiesto „tela“ spomína „prebývajúcí hriech“, totiž „hriech, ktorý v nás prebýva“ (7:17 a 7:20), a konkrétne prebýva v našom smrteľnom zemskom tele (7:18 „v tele“, 7:23 „v údoch“). Tento „prebývajúcí hriech“ nie je ničím iným ako „telesnosťou“ rovnako ako „telo“ v Galatským 5:17 je „telesnosťou“.

V texte Rímskym 7:14-25 ešte nie je prítomný Svätý Duch. Preto konflikt, ktorý je v Galatským 5:17 opísaný ako konflikt toho, čo žiada Duch a čo žiada telo (telesnosť), tu nemôže byť opísaný ako konflikt medzi Duchom a prebývajúcim hriechom (telesnosťou). Je opísaný ako konflikt medzi telesnosťou a myslou nového človeka. Apoštol tu najprv metodicky (didakticky) odpojil prítomnosť Svätého Ducha, aby ju potom pripojil na začiatku ôsmej kapitoly Rímskym. Tak vyostřil konflikt medzi tým, čo je Božie, čo Boh očakáva od života človeka, a telesnosťou, ktorá je pretrvávajúcim problémom človeka a ktorú treba vyriešiť. Jediným riešením je dar Svätého Ducha na trvalé prebývanie. Toto vyriešenie konfliktu je opísané na začiatku ôsmej kapitoly.

Inými slovami povedané, pasáž Rímskym 7:14-25 opisuje – hypotetickým spôsobom – stav človeka, ktorý už zomrel hriechu, ale ešte nevstal s Kristom do novoty života, teda ešte nemá Ducha. Alebo povedané inak, hypoteticky opisuje nového človeka, ktorý ešte nie je znovuzrodený. Niečo také reálne neexistuje, pretože v momente uverenia evanjeliu získavame nielen ospravedlnenie, ale aj nové narodenie a Kristovho Ducha na trvalé prebývanie. Tento opis je opisom hypotetického stavu, aby sme pochopili dôležitosť znovuzrodenia a úlohu Svätého Ducha v nás. Len s darovaným Duchom a pod vedením Ducha je možné bojovať boj s našou telesnosťou (prirodzenosť starého človeka), ktorá aj po uverení v Krista (po znovuzrození) naďalej sídli v našom nevykúpenom zemskom smrteľnom tele. Naše fyzické telo

aj po znovuzrodení naďalej zostáva porušené, pretože ešte nie je vykúpené (Rímskym 8:23).

A vďaka Duchu je náš boj s telesnosťou nielen možný, ale je to aj našou povinnosťou. Preto je nám prikázané „Duchom mŕtviť skutky tela“ (Rímskym 8:13). Preto je nám prikázané „mŕtviť svoje údy, ktoré sú na zemi“ (smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadosť a lakomstvo, ktoré je modlárstvom – Kolosenským 3:5). Preto je nám prikázané „neuhášať Ducha“ (1. Tesalonickým 5:19) a „nezarmucovať Ducha“ (Efezským 4:30). A toto prikázanie je kľúčové a dokresľuje porozumenie našej pasáže Rímskym 7:14-25.

Ak by sme veľmi uhasili (alebo temer uhasili) Ducha tým, že by sme nechávali voľný priebeh svojej telesnosti (opísanej aj ako „prebývajúci hriech“ a aj ako „telo“), nemŕtvili by sme ju, tak by sa nám stalo, že život nás, znovuzrodených, Božích detí, by vyzeral tak, ako je to opísané v Rímskym 7:14-25, čiže ako keby sme odpočítali z našej spásy prácu Svätého Ducha (vedenie Duchom). Výsledkom by bolo, že by sme chodili podľa tela. Náš život by bol telesný. Stali by sme sa „biednym človekom“ a jediným riešením a nápravou by bolo pokánie a Svätý Duch presne tak, ako keď vchádzame do ôsmej kapitoly z konca siedmej kapitoly Listu Rímskym.

Prebývajúci hriech

Verše 17 a 20 siedmej kapitoly Rímskym vypovedajú o jednej kľúčovej skutočnosti, ktorá sa týka človeka – v človeku prebýva hriech. Hriech v tejto pasáži znamená, ako píšeme vyššie, telesnosť, čiže prirodzenosť starého človeka. Tento „hriech“ prebýva v ľudskom tele (v údoch). Presnejšie povedané, tento „hriech“ prebýva v nevykúpenom tele. Neznovuzrodený nespasený

človek bol predaný pod hriech (predal ho Adam) a nie je vykúpený. Spasený znovuzrodený človek je v Kristovi vykúpený, ale toto vykúpenie sa deje na dvakrát.

Pri uverení, pri znovuzrození je človek definitívne (raz a navždy) vykúpený. Toto vykúpenie je z pohľadu Božej spásy isté (bezpečné), hotové a dokončené, avšak v časopriestore – v ľudskom živote – nie je zrealizované celé naraz pri znovuzrození. Telo aj po znovuzrození zostáva ešte nevykúpené. Znovuzrodený človek je spasený v nádeji (Rímskym 8:24), čo znamená, že vykúpenie svojho tela očakáva ako budúcu udalosť (Rímskym 8:23). Až pri Kristovom druhom príchode sa spasenie zavříši, vykúpenie sa dokoná, aj telo bude vykúpené – dostaneme nové oslávené telo. Ľudský problém a zápas s prebývajúcim hriechom (telesnosťou, prirodzenosťou starého človeka) sa teda definitívne vyrieši buď fyzickou smrťou, alebo vychvátением a premenením razom pri Pánovom druhom príchode.

Hriech, ktorý prebýva v človeku, v kontexte 7. kapitoly Rímskym nemôžeme chápať ako hriech v zmysle hriešneho skutku. Výraz „hriech“ v tomto kontexte zastupuje výraz „telesnosť“ alebo žiadostivosť na zlé. Vyjadruje príčinu pôvodu (vznikania) zlých telesných žiadostí v neznovuzrozenom (starom), ako aj v znovuzrozenom (novom) človeku. Vieme to podľa toho, že znovuzrodeným ľuďom je prikázané „Duchom mŕtviť skutky tela“. Skutky tela sa striktné vzaté mŕtviť nedajú. Skutok, ak je vykonaný, je vykonaný. Z vykonaného skutku sa dá len činiť pokánie. To, čo tento verš vyjadruje, je, že máme mŕtviť žiadosť a telesnosť („hriech prebývajúcí v nás“), aby k vykonaniu hriešneho skutku vôbec nedošlo. Preto je napísané (prikázané): „Chodte Duchom a nevykonáte žiadosti tela“ (Galatským 5:16).

Vytrhnutie z tela smrti

Vytrhnúť nás z tela smrti dokáže len Kristus. Ak sme v neho uverili, tak sme vierou ospravedlnení, nebudeme odsúdení, nezomrieme na veky, lebo chodíme podľa Ducha a máme myseľ Ducha, pretože v nás prebýva Kristov Duch, Krista sme obliekli.

„A tak teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo zákon Ducha života v Kristu Ježišovi ma oslobodil od zákona hriechu a smrti. Lebo to, čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele, aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo tí, ktorí sú podľa tela, myslia na veci tela, a tí, ktorí sú podľa Ducha, na veci Ducha“ (Rímskym 8:1-5).

Záver

Som presvedčený, že novozmluvná pasáž textu Rímskym 7:14-25 si primárne nekladie za cieľ opísať stav neznovuzrodeného človeka či stav znovuzrodeného človeka. Jej účelom je opísať protivenstvo medzi tým, čo v konečnej miere žiada Boží zákon (poslušnosť a svätosť), a hriešnosťou, telesnosťou (hriešnou prirodzenosťou), ktorá pádom človeka (Adama) vstúpila do života človeka vo forme porušenia hriechom a ktorá prebýva (sídli) v smrteľnom zemskom tele človeka. Tento rozpor sa týka ako neznovuzrodeného (starého) človeka, tak aj znovuzrodeného (nového) človeka (nové stvorenie v Kristovi), pokiaľ nebude vykúpené jeho telo. Každého z nich sa však týka iným spôsobom. Nespasený človek čelí tomuto problému naplno, pretože nemá Ducha Kristovho a celým svojím bytím je starý človek (má len prirodzenosť starého človeka).

Znovuzrodené Božie dieťa musí viesť boj s telesnosťou (hriešnosťou – „prebývajúcim hriechom“), ktorá prebýva v nevykúpenom ľudskom tele dokonca ešte aj po tom, ako bol starý človek raz a navždy ukrižovaný (Rímskym 6:6). Tento boj dvoch prirodzeností sa bojuje pod vedením Svätého Ducha, avšak bojuje sa aktívne, osobne, mŕtvením telesnosti a zlej žiadosti.